

Op het einde van de middelbare school moest ik dan ook niet lang nadenken over mijn studiekeuze: 'Logopedie'. Ik wilde graag 'de praktijk' instappen en koos erg bewust voor een opleiding aan de Katholieke Hogeschool Gent, de toenmalige KaHoG, de huidige Arteveldehogeschool. Toch stelde ik 'de praktijk' nog een beetje uit. Samen met enkele medestudenten schreef ik me in aan de universiteitsopleiding Logopedie aan de KULeuven. We slaagden allemaal.

Een vaste job zat er de eerste jaren niet in. Dat was een voordeel omdat ik zo in verschillende sectoren terecht kwam.

Ik had een zelfstandige praktijk en was zorgcoördinator. In de regio Brussel kregen we veel te maken met meertalig opgevoede kinderen. Deze vroegen een aparte aanpak en ook de diagnostiek verliep anders dan normaal. De normen van de beschikbare tests bijvoorbeeld waren vaak niet of onvoldoende aangepast. Het was een complexe, maar boeiende uitdaging om primaire taal- en leerstoornissen te onderscheiden van secundaire taal- en leermoeilijkheden. Op dat moment profileerde ik mezelf als logopediste gespecialiseerd in leerstoornissen bij meertalig opgevoede kinderen.

Ondertussen werd er in Brussel (2003) het 'Huis van het Nederlands' opgericht. Ik herinner me dit nieuwsitem nog levendig. Mijn interesse was gewekt. Als je als anderstalige Nederlands wilde leren, kon je je in zo'n Huis (er zijn er nu 8) laten screenen en oriënteren naar de juiste cursus. Het onderwerp 'talen leren' boeide me. Ik werd aangeworven en stond meteen voor een uitdaging: de verstaanbaarheid van duizenden Brusselse cursisten NT2, Nederlands als tweede taal, verbeteren. NT2 onderscheidt zich van NVT (Nederlands als Vreemde Taal) doordat per definitie het leren van een Tweede Taal gebeurt in een taalomgeving waarbij deze taal ook gesproken wordt. We gebruiken Nederlands als Vreemde taal wanneer het leren van de nieuwe taal verschilt van deze die in de omgeving wordt gesproken.

Ik stelde me verschillende vragen als 'Zou ik me nu nog logopediste voelen'? Deze doelgroep van volwassen anderstaligen maakte immers geen deel uit van onze doorsnee cliënten binnen de gezondheidszorg. Uitspraakmoeilijkheden bij het leren van een Tweede Taal vallen bijgevolg ook niet binnen de nomenclatuur van het RIZIV. Toch ben ik in het Huis, samen met 2 collega-logopedisten, dagelijks bezig met het ontrafelen van een heus uitspraakweb.

Welke zijn de contrasten tussen het Nederlands en andere talen? Is een Arabische klinkende /g/ voldoende om verstaanbaar te zijn? Wat met assimilatieregels? Bestaat er een regel voor de woordaccenten in het Nederlands? Hoe kunnen we iemand verstaanbaar Nederlands leren spreken zonder dat we een hele cursus fonetiek moeten geven? Wie van de duizenden cursisten heeft baat aan lessen uitspraak? Hoe kunnen we docenten motiveren en deskundig maken om ook in de klas aan uitspraak te werken?

Dit zijn grote vragen waar we stilaan min of meer een antwoord op gevonden hebben. Onze aanpak bestaat uit een mix van werkvormen uit verschillende logopedische vakgebieden. Deze zijn: klanktraining geven, opgebouwd zoals in het therapieplan van 'Van Riper' in functie van de behandeling van articulatieproblemen, een functioneel taalaanbod voorzien zoals in de therapie bij taalstoornissen, rekening houden met een gedragstherapeutische opbouw om nieuwe gedragingen aan te leren en oude gewoontes af te leren, didactische principes toepassen uit de orthopedagogiek, werken met video-opnames zoals we deden in de cursus communicatieleer.

Het NT2-vakgebied is een domein waarin er voor ons vakgebied nog veel uitdagingen zijn weggelegd.